

DIKTER MED KAMERALINSENS SKÄRPA

Lyrikdebutanten Ulrika Revenäs Strollo visar nu upp sig i samlingen "Ristar in sina märken." Hon skriver på ett koncentrerat och personligt sätt. Dikterna är strama, enkla och konkreta; formen följer väl det raka och äkta tilltalet.

Det substantiella budskapet tolkar ett inre och yttre temperament, som tyglas och, med en energisk envishet, verkligen "ristas" in på vita minnestavlor och projicerande upplysta textskärmar, där orden får livsinnehåll och innebörder.

Poetens metodiska språkverktyg kan uttryckas, som i den första dikten, där hon talar om "att mäta" dvs. inta en noggrann och saklig hållning till motiv och metod. Här mäter hon burkarnas omkrets och fyller dem med spikar och skruvar. Hon mäter anteckningsböckernas omkrets och kvadrat och fyller dem med ord och strofer. Hon beskriver skulderblad och groparna mellan revbenen och samlar i bröstkorgen fraser och långa, svåruttalade ord.

Kanske är det just att fylla poesins själ med livskraftigt innehåll. Här finns hennes "fotografier" och närgångna bilder, hennes belysta väggar och landskap, där känslans interiörer kontrasterar mot det yttre förnuftets bilder. Allt fogas samman i den poetiska texten.

En karaktäristisk dikt finner läsaren på sidan 33, där fönsterglasets, spegelns, reflekterar in mot det de personliga djupen, och samtidigt ut till vägarnas asfalt:

*Landskap passerar genom mig,
som genom fönsterglasets i en bilruta*

*Jag tänker på de många möjligheterna, på att
när du sväras förändras djupen och höjderna*

*I backspegeln försvinner träden
deras stammar gråa som asfalt*

och varje gång jag lutar mig inåt vänder vägen tillbaka.

Samtidigt är diktsamlingen försedd med många korta, överraskande uttryck, där "en ton ur nyckelbenet" kan "räta ut min ryggrad". "Månen ligger uppsprättad på skrivbordet: ebb och flod, ebb och flod" eller då hon är inne i det stora regnet och med "linjalen mäter havet".

Det är också poesins uppgift att göra människor lyckliga för att kunna känna hur det befriande regnet genomtvättar de "inre och nedre jordlagren". Det är där vi kan finnas, som läsare, som betraktare, som ivriga sökare, då diabilderna rusar förbi. Kanske kan vi också då känna att "vi liknar två oresonligt lyckliga människor, insvepta i varma kläder", befriade från tvivlet, som syr korsstygn över ansiktet, som det heter i en av samlingens slutdikter.

En mycket bra lyrikdebutant!

Hans-Evert Renérius

Bok: Ulrika Revenäs Stollo: Ristar in sina märken. Ny Lyrik. Bonniers

(Publiceringsdatum 12/3)